

Samenwerken

Hoge kinderstemmen bulderen door het klaslokaal, klasgenootjes stuiven door elkaar heen op zoek naar hun maatje. Het ziet er allemaal zo eenvoudig uit, maar dat is het niet voor mij. Aarzelend kijk ik naar mijn witte sneakers, want wat mijn klasgenootjes wel durven, durf ik niet. En in plaats van af te stappen op een van mijn klasgenoten om te vragen of hij/zij samen wil werken, blijf ik stilletjes op mijn stoel zitten kijken hoe de rest van mijn klasgenoten tweetallen vormt.

‘Heeft iedereen een tweetal gevormd?’ vraagt de juffrouw. Ik hou mijn kaken stijf op elkaar geklemd, zolang ik mijn mond hou, heeft de juffrouw niets in de gaten. Muisstil blijf ik op mijn stoel zitten, ik durf me nauwelijks te bewegen. Een verkeerde beweging en ik heb de aandacht van de juffrouw naar me toe getrokken. *Kon ik mezelf maar onzichtbaar maken.* Haar gezicht draait mijn kant op en ik maak mezelf zo klein mogelijk. *Ik ben er niet, ik ben er niet.*

De blik van de juffrouw blijft hangen bij mij. ‘Iris, met wie werk jij samen?’ vraagt ze met klem. Mijn ogen rollen nerveus van links naar rechts. Ik voel me ongemakkelijk nu mijn klasgenootjes mijn richting op kijken. Wat moet ik doen? Wat moet ik zeggen? Mijn wangen beginnen te gloeien en beschaamd kijk ik naar mijn juffrouw. Als ik nee zeg, gaat ze me koppelen met een klasgenootje en als ik ja zeg, zal ze vragen met wie ik dan samenwerk. Dan moet ik liegen en dat kan ik niet. Aarzelend schud ik mijn hoofd.

Eigenlijk wil ik ook helemaal niet samenwerken, dat vind ik vreselijk. Ik moet dan rekening houden met iemand anders, me aanpassen aan wat de ander wil. Maar hoe doe ik dat? Als ik niet goed kan inschatten hoe een ander zal reageren op mijn inzicht over het project of aanvoel hoe een ander erover denkt? De meeste klasgenootjes zijn vaak ook tevreden met een voldoende en flansen iets in elkaar. Ze zijn niet zo perfectionistisch als ik, ze maken zich er niet druk om dat het op tijd af komt en beginnen vaak pas op het laatste moment. Iets waar ik helemaal niets van begrijp.

Ik vind een planning fijn, maar dat is zinloos als de ander er zich niet aan houdt. Dat geeft mij weer heel veel stress en onduidelijkheid, het vraagt veel van mijn flexibiliteit. Iets waar ik allemaal geen last van heb als ik alleen werk, dan weet ik waar ik aan toe ben, wat ik verwachten kan. Ik hou me aan mijn planning en zo weet ik ook wanneer ik iets moet doen om het project op tijd af te krijgen. En belangrijker nog, wat ik moet doen om een goed cijfer te halen.

‘Iris, Pim heeft nog niemand,’ de juffrouw komt naar me toelopen. ‘Je mag samen met Pim aan het project beginnen.’ Onzeker kijk ik onder mijn wimpers door naar de juffrouw. Kan ik er echt niet onderuit komen?